

v dalším nálezu Boh. A 7279,*) ve kterém potvrzení správnosti úsudku o nepřipustnosti analogického použití ustanovení §u 77/2 cit. zák. na úrazové příspěvky čerpal ještě i ze zásady vyslovené v §u 111 úst. listiny, podle něhož smějí se daně a veřejné dávky vůbec ukládati jen na základě zákona. Z toho plyne, že každý zákon, jímž se ukládá daň nebo veřejná dávka, musí býti vykládán přesně, neboť se jím zasahuje do právní sféry jednotlivcovy a ukládají se veřejnoprávní povinnosti, a nelze tedy ukládati nebo rozšiřovati povinnosti a závazky, kterých zákon způsobem nepochybným neukládá. Že úrazové pojistné jest veřejnou dávkou, stížnost sama výslovně uznává, a nelze o tom vzhledem k právní povaze pojistného toho pochybovati. Platí tedy i o něm uvedený předpis §u 111 úst. listiny, vylučující uložení dávky, jinak než na základě určitého zákona, takže pouhou obdobou zákona platného pro jinou dávku veřejnou nebo daň učiniti tak možno není.

Je-li podle toho, co bylo řečeno, jakákoliv analogie vůbec nepřipustna, nelze se dovolávati ani analogie §u 77, odst. 2. zák. č. 220/1896, ani §u 172 zák. č. 221/1924, který ostatně připouští jen, že pro určité druhy závodů a podniků může býti ustanoveno, že i pronajímatel ručí za pojistné nemocenské, invalidní a starobní, nájemcem nezaplacené.

Nejvyšší správní soud setrvává i v daném případě na názorech v nálezech Boh. A. 6237 a 7279*) projevených a poukazuje podle §u 44 j. ř. na podrobné důvody v nich obsažené, dospěl k zamítnutí stížnosti jako bezdůvodné.**)

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 26. března 1929, č. 2613.)

Pojištění nemocenské, invalidní a starobní.

(Sděluje Dr. J. Lašková.)

K § 46 zák. čl. XIX/1907 ve znění § 21 min. nař. č. 4790/1917. — Ručení nástupce v podniku za nedoplatky nemocenských příspěvků.

Ministerstvo sociální péče naříkaným rozhodnutím v pořadu správních stolic uznalo stěžovatele povinnými, zaplatiti okresní pokladně pro dělnické pojištění v N. nemocenské příspěvky za předchůdce v hospodářství částkou 5.144 Kč 42 h s tímto odůvodněním: „Podle ustanovení § 46 zák. čl. XIX z r. 1907 ve znění § 21 min. nařízení, č. 4790/1917, ručí za nedoplatky nemocenských příspěvků každý nástupce v podniku. Protože podle spisů a konaného šetření je zřejmo, že bratří O-ové jsou nástupci v podniku L. H-ové, jež zůstala pokladně dlužna jmenovanou částku, bylo třeba zavázati bratry O-ovy k zaplacení nemocenských příspěvků, pokud vznikly na hospodářství převzatém jimi od L. H-ové.“ O stížnosti uvážil nejvyšší správní soud toto: Naříkané rozhodnutí posoudilo ručební závazek stěžovatelů s hlediska nástupnictví v podniku, t. j. podle odst. 3 § 21 nařízení býv. uherského ministerstva obchodu ze dne 14. prosince 1917, č. 4790. Podle tohoto předpisu jest za nedoplatky nemocenských příspěvků zodpovědným nejen původní dlužník, nýbrž i každý, kdo toho kterého času jest majitelem podniku — nástupce v podniku. Kdo je tímto nástupcem v podniku, deŕinuje další věta

*) Nález Nejv. spr. s. ze dne 15. května 1928, č. 12.942, Soc. Revue roč. IX. (1928), str. 396.

***) Srv. též nález Nejv. spr. s. ze dne 7. dubna 1927, č. 10.714/25, Soc. Revue roč. VIII. (1927), str. 380.

citovaného odstavce 3 § 21, jež zní: „Ohledně této povinnosti, jež jest rovněž solidární, posouditi se má totožnost podniku, pokud se týče okolnost, provozuje-li nástupce podnik původního dlužníka, podle daných okolností. Totožnost podniku nevylučuje okolnost, že nástupce v podniku opatřil si zařízení od kupců z dražby proti předešlému majiteli provedené, lze-li jinak totožnost podniku zjistiti.“ Podle tohoto předpisu jest kriteriem pro ručební závazek nástupce v podniku, aby provozoval podnik původního dlužníka, tudíž po stránce subjektivní vlastnost majitele podniku, t. j. zaměstnavatele, na jehož účet se vykonávají práce nebo služby uvedené v § 1, odst. 1. zákona ze dne 15. května 1919, č. 268 Sb. z. a n. (čl. I zákona č. 248/1923), po stránce objektivní totožnost podniku, t. j. totožnost živnostenského odvětví, místa, rozsahu a způsobu provozu (srovnej Boh. A. č. 6379/27). Že stěžovatelé předmětný podnik (hospodářství) provozují, že jsou tedy majiteli podniku, není na sporu. Proti zjištění žalovaného úřadu, že tu jest objektivní totožnost podniku, namítá stížnost, že stěžovatelé převzali jen holé pozemky bez zařízení, že do hospodářství přinesli svůj fundus instructus. Námitku tohoto obsahu stěžovatelé neuplatňovali během správního řízení, ač k tomu měli opětovně příležitost, jest proto tato námitka před Nejvyšším správním soudem nepřipustnou podle §§ 5 a 6 zákona o správním soudě, ježto jest po stránce skutkové novotou a žalovaný úřad neměl příležitosti o ní rozhodnouti. Dále namítá stížnost a namítala již v řízení správním, že předmětné hospodářství převzala do pachtu nikoli od dřívější pachtýřky L. H-ové, nýbrž od vlastníka, Centrální správy církevních velkostatků na Slovensku, a že nedoplatky příspěvků, o něž tu jde, pocházejí z doby předchůdce H-ové, I. H-ého. Ani tyto námitky nejsou důvodné. Zákonný předpis shora citovaný nečiní nikde rozdíl mezi způsoby nabytí podniku původního dlužníka, ukládá ručební závazek za nedoplatky pojistného každému, kdo toho kterého času jest majitelem podniku, jest proto pro posouzení ručebního závazku nástupce v podniku irrelevantní, jakým způsobem podnikem nabyt, zda singulární nebo univěrsální sukcesí, soudní dražbou, nájmem a pod. a zda ho nabyt přímo od původního dlužníka, zda je jeho bezprostředním nástupcem. Konečně namítá ještě stížnost, že pokladna, ač k tomu příležitost měla, neuplatnila nedoplatky příspěvků proti L. H-ové. Odpověď na tuto námitku podává poslední odstavec § 21 cit. nařízení č. 4790/1917, podle něhož proti pohledávce požadované na základě solidárního ručení nelze namítati, že pokladna (Zemská úřadovna) proti původnímu dlužníku vůbec nepostupovala nebo že postupovala nesprávným způsobem. Z těchto úvah dospěl nejvyšší správní soud k zamítnutí stížnosti.

(Nález nejv. správ. soudu ze dne 13. prosince 1928, č. 15.957/27.)

K §§ 8, odst. 3 a 6a), odst. 3 n. z. K pojmu nepřetržitě trvající nemoci.

Jest mimo spor, že M. T. byl v kritické době členem okresní nemocenské pokladny v K., že byl ve všeobecné veřejné nemocnici v K. ošetřován na tutéž chorobu v době od 26. června do 21. července a od 21. října do 4. prosince 1924 a že pokladna uhradila léčebné celkem za 28 dní. Jest dále nesporno, že T. v mezidobí mezi obojím nemocničním léčením nepřetržitě pracoval v městské elektrárně v K. a že po celou tuto dobu byl na tutéž nemoc ambulantně léčen pokladničním lékařem, jakož i že v době té nepobíral nemocenského. Na sporu jest, zda onemocnění M. T-e, které vedlo k jeho ošetřování v nemocnici od 21. října 1924, jest novým onemocněním po rozumu nemocenského zákona anebo pokračováním onemocnění, pro něž byl léčen v téže nemocnici v době od 28. června do 21. července 1924 a za něž pokladna léčebné zaplatila. Zodpovědní otázky té jest pro právní posouzení daného případu směrodatným proto, že pokladna za nepřetržitě trvající nemoci pojištěncovy jest